

ZONDAG 6 FEBRUARI 2022
VIJFDE ZONDAG DOR HET JAAR
JESAJA 6,1-8 EN LUCAS 5,1-11

VERKONDIGING

De leerlingen van Jezus krijgen vrij snel nadat zij zich aangesloten hebben bij Jezus, te horen dat zij in staat zullen zijn mensen te vangen. Ze zullen met andere woorden 'mensenvissers' worden. Wat is dat mensen vangen? Hoe bedoelt Jezus zijn volgelingen op weg te sturen? ?

Vissen worden gevangen doordat ze in het net worden gelokt. Ik een artikel heb ik eens gelezen hoe vissers – en dat gold zeker een aantal jaren geleden – op een slimme manier vissen wist te lokken door diep in de nacht veel brood en aardappels op die plek in het water te gooien waar hij 's – avonds tevoren zijn netten had uitgezet. Het ging toen allemaal nog vrij primitief, maar de vangst die gedaan werd was bijzonder groot. De vissen werden in feite voor de gek gehouden. Ze vonden lekker voedsel maar het betekende voor hen in feite de dood.

Mensen worden in onze maatschappij vaak als vissen behandeld. Op veel plaatsen lopen mensen in de val doordat ze met mooie beloften en allerlei aardige cadeautjes worden gelokt.

'Mensen vangen' kan de suggestie wekken dat er in de kerk (en andere terreinen van de samenleving) een scheiding zou moeten bestaan tussen mensen die vissen en mensen die gevestigd of gevangen worden. Een scheiding tussen actieven en passieven. Tussen hen die de leiding hebben en hen die geleid worden, tussen hen die belangrijke posities bekleden en hen die altijd afhankelijk blijven. Vissers die zelf op het droge staan en vissen die passief worden gemaakt doordat ze zich niet meer kunnen bewegen in het water dat hun leefruimte is. De indruk kan zelfs worden gewekt dat 'de vissers' niet gered hoeven worden terwijl de grote massa in nood verkeert en wacht op redding van bovenaf.

'Mensen vangen' in de ogen van Jezus lijkt me iets anders te betekenen dan mensen erin laten lopen, passief en afhankelijk maken met de risico dat veel mensen juist 'achter het net vissen'. Luisterend naar mijn eigen opgedane ervaringen zie ik dat allerlei mensen pas echt gered worden, wanneer zij ervaren dat ze de moeite waard zijn, en wel zo de moeite waard dat ze actief meetellen, even waardig als ieder die aanzien geniet. En het gaat daarbij naar mijn gevoel om meerdere momenten.

-mensen worden gered zodra zij het opmerken waard zijn: wanneer zij gezien worden. Gezien worden betekent: respect en ontzag ondervinden in plaats van over het hoofd gezien worden;

-mensen worden gered zodra zij positief worden uitgenodigd om een actieve rol te spelen in de samenleving en in de kerk; wanneer mensen zich zo kunnen oprichten dat zij voor anderen iemand kunnen zijn en iets kunnen betekenen;

-mensen worden gered zodra zij kunnen delen in wat zij zelf hebben verhaard en ontvangen.

Reden en gered worden, vissen en gevestigd worden spelen zich af in de ruimte van de gemeenschap waarin over en weer geloven en leven gedeeld kunnen worden.

De ervaring leert dat het binnen de kerk steeds belangrijker wordt dat er plekken ontstaan waarin gelovigen consequent kunnen meedenken en meebeslissen in alles wat er aan pastoraat, verkondiging en diaconie wordt ontwikkeld. Dat is een moeizaam en langdurig proces. Vorig jaar oktober opende Paus Franciscus het zogenoemde synodale proces, oftewel 'samen op weg zijn' voor de gehele wereldkerk. Gedurende twee jaar bevindt de Kerk zich in een proces van onderscheiding. Het wil een ommekeer zijn die zal (moeten) leiden tot een verandering in de manier waarop het volk van God – bestaande uit bisschoppen, priesters en leken – met elkaar omgaat. Het benadrukken van gelijkwaardigheid – om gesprekspartner van en voor elkaar te zijn - formuleerde paus Franciscus als volgt: 'In de kerk begint alles met het doopsel. Het doopsel, de bron van ons leven, geeft aanleiding tot de gelijke waardigheid van de kinderen van God, zij het in de verscheidenheid van bedieningen en charismatische gaven. Daarom zijn alle gedoopten geroepen om deel te nemen aan het leven en de zending van de Kerk en dus iedereen in staat te stellen om deel te kunnen nemen is een wezenlijke plicht'.

Wie die weg consequent durft gaan, zal ervaren dat er wonderen gebeuren. Mensen die altijd gewend zijn geweest te luisteren, ontdekken tot hun verrassing dat ze iets te zeggen hebben vanuit een ervaring die helemaal van hen is. Ze ontdekken dat er iets mee gedaan kan worden tot opbouw van de gemeenschap.

Zo wordt geloven een gemeenschappelijk gebeuren. En daarmee worden mensen persoonlijk gered. Ze mogen zich als vissen in het open water voelen. Maar ook de kerk wordt gered. Daar waar echt gedeeld wordt. Anders niet.

En het is goed om daarin te ervaren dat iedere mens geroepen wordt om er te zijn zoals zij/ hij is om zichzelf te kunnen prijsgeven. Niemand hoeft daarbij de pretentie te hebben dat hij of zij zonder smet is. Zelfs de grootste profeten waren zoals Jesaja mensen met onreine lippen. Maar eenmaal aangeraakt door de gezegende mag een mens met Jesaja antwoord geven op de vraag van de Gezegende: 'Wie moet ik zenden? Wie zal voor ons gaan?' En ik antwoordde: 'hier ben ik, zend mij'.

En in onze dagen ontdekken we steeds opnieuw dat mensen elkaar de zending kunnen geven. Mogen we zo met geheven hoofd de toekomst tegemoet treden.

Abt Denis Hendrickx